

TAJNA STRAST I SUDBINA DENISA KORABLJEVA

Na putu sudbine

U metrou sam video poznato lice. Nisam odmah mogao da se setim ko je to. Onda mi je sinulo. Pa to je Denis Korabljev! Ko se ne seća njegove prepređene njuške iz dečjeg filma „Tajna za ceo svet“?! Sada ima četrdesetak godina. Ne izgleda baš najbolje. U rukama mu velika torba od karotkanine prepuna galanterijske robe, nosi izlizane farmerke i kratku jaknu od veštačke kože - ni da mu udelite milostinju, ni da uzmete od njega nešto.

BRAĆI SU MALO PLATILI

Seli smo u kaficu „Kod Kostje“, pijemo kafu i „glodemo“ devreke.

- Snimio si 27 filmova još kao dečko. Impozantno iskustvo. Da li je to imalo uticaja na tvoj život?

- I da i ne. Kad sam porastao, shvatio sam da karijera filmskog glumca nije za mene. Ali, nisam uspeo da napustim scenu. Nosila me sudbina. Stvari su se dešavale slučajno. Kada su me pozvali u vojsku, pobrkali su me sa drugim čovekom. Ime, prezime, očevo ime, sve je bilo isto. A on je bio violinista. Pa su me zato ubacili u muzičku jedinicu. A ja nikad, nikakav instrument, nisam držao u rukama. Istina, kada je komandir saznao da sam ja glavom i bradom Denis Korabljev, odlučio je da od mene napravi voditelja - dobio je umetnika „govornog“ žanra. Posle vojske, završio sam Pozorišni institut (specijalnost - voditelj programa), i sve je krenulo kao po loju.

Ponude su dolazile sa svih strana. Vladimir se zadržao u tada poznatom ansamblu „Prijatelji“. Gostovanja, koncerti i braća. Bile su to „herojske“ devedesete. Ansambl je dospelo pod „mafjaški krov“. Morali su da plaćaju reket, doduše ne preveliki, 10 odsto od koncerta. Oni su im, zauzvrat, pomagali da uteraju dugove i čuvali ih od drugih kriminalaca.

- Jednom smo sedeli u autobusu. Gledamo kroz prozor, neki se svadaju. Ojednom, u autobus ulazi „naduvan“ momak, poput kakvog gorile, u rukama mu pištolj TT. Maše njime i pita gde je naš drugar, sve će nas izrčestati ako ne kažemo. Ja držim plinsku bocu, ne znam šta da radim s njom. Sakrio sam je iza sedišta, ali onda su došli „naša“ braća i spasla nas. Nisam od onih što se lako uplašio, ali sam se tada baš uplašio.

LJUBAV TRAZI ŽRTVU

A život je tekao po svome. I braća su negde nestala, i sopstveni projekti su se pojavili. Na primer, estradni šou sa crncem Džimijem iz Nigerije. On je tako drsko pevao na beloruskom, da je sala odjekivala od aplauza. Vladimira Stankjeviča nisu nosili na rukama, ali ga je znala cela Belorusija. Za njegov imidž je „radio“ i stari lik Denisa Korabljeva i novi - vođećeg šoumena. I onda se dogodilo ono što se obično i događa sa normalnim momkom - zaljubio se. U koloraturnog soprana. Zajedno su nastupali. Međutim, Vladimira niko nije

hteo da prihvati kao producenta njegove supruge. Možda mu je smetala senka Denisa Korabljeva. Sve u svemu, pevačici su ponudili takav ropski ugovor, po kome su čak i viđanja sa mužem za nju postala zabranjena. Ko zna koliko je surov svet estrade, taj će znati da ne lažem. Ukratko, Vladimir je morao da se preseli u Moskvu da bi u budućnosti, kroz tri-četiri godine, mogao da obezbedi manje-više normalan porodični život.

- Zašto baš u Moskvu?

- Zar ne shvataš, Moskva je Moskva, a Minsk je Minsk. Nisi više mogao da dođeš iz Minska kao zvezda i da napraviš karijeru u Moskvi, ona je prestala da bude kulturni centar i centar za razvoj karijere umetnika iz bivših sovjetskih republika. Kada sam se preselio, sreo sam mnoge umetnike, pevače, glumce, koji su došli ovde iz bivših republika u potrazi za umetničkom srećom.

Došavši u Moskvu, Vladimir je prvo počeo da obilazi agente za glumu. Ko su oni? Videli ste u filmovima kako prodaju robove? To vam je isto to. Za taj posao, i novac dobijaju. Dodeš u agenciju, slikaju te, popuniš upitnik u kome prvo navedeš svoje fizičke karakteristike: boju očiju, kose, visinu, težinu, potom napišeš poneki podatak iz svoje umetničke biografije. Zatim to „puste“ na internet. Usluga košta 1.000 rubalja, bez povratka novca. Naivni umetnici iz Uzbekistana, Ukrajine, Kazahstana su mislili da, što se više oglasa pojavi, to bolje. Uopšte nije tako. Njih su, jednostavno, pljačkali dovitljiviji „biznismeni“. A bez veza, niko nije dobio ulogu u filmu. To je Vladimir shvatio nakon što je posetio treću agenciju. Ali, nije želio da iskoristi lična poznanstva u filmskom svetu (ipak je on snimio 27 filmova i mnogi su ga se sećali). Usled ekonomskih problema 1998, potpuno je osiromašio.

VIKTOR HLISHTUN
specijalni dopisnik iz Rusije

Pre 30 godina, u Rusiji se prikazivao dečji film u kome je glavnu ulogu imao desetogodišnji dečak Volodja Stankjevič. Šta se dogodilo sa junakom bioskopskog hita, istražio je naš dopisnik

U ULOZI GASTARBAJTERA

- Postao sam gastarbajter - smeje se Vladimir vrteći u rukama devreke. - Ali, i u lošem se uvek nađe nešto dobro. Nikad nije kasno za učenje životnih lekcija.

Pronašao je stan, bolje reći, mesto gde može da prespava. Slučajno je sreo kolege iz ansambla „Kameleon“, koji su iznajmljivali jedan podrum u kome su napravili svoj studio. Tu su obezbedili sklonište Denisu Korabljevu. Drugi problem je bio ozbiljniji: kako zaraditi kopejku? Počeo je da se javlja na oglase iz novina. Brzo je procenio koji oglasi stvarno nude posao, a koji su prevara. Na primer, prodavac knjiga. U oglasu piše da može da se zaradi do 500 dolara mesečno. U stvari, plata nije fiksna, dobija se procenat od prodatih knjiga, pa i to ne uvek. Ako dobijete 200 dolara, i to je već dobro. Češće se dešava da se „knjižara“ zatvori baš pred isplatu plate - tako da ste džabe radili.

- Jednom sam upao u grupu prodavaca knjiga. Pravilo je tamo bilo sledeće: pred polazak na posao, kao pesmicu su nam ponavljali da smo mi, kao prodavci knjiga, najpametniji, najtalentovaniji. Sve u svemu, do večeri sam sam shvatio da sam upao u sektu koja širi „novo religiozno učenje“. Pobegao sam. Posle sam lepio oglase po metro

stanicama. Momak mi je obećao da će mi uveće platiti 100 dolara. Lepio sam ceo dan. A on uveće nije došao na dogovoreni sastanak.

Kako se hranio? Vladimir se i do danas seća svoje nedeljne „potrošačke korpe“: 15 pakli „roltona“ po četiri rublje, četiri tegle pasulja po 10 rubalja, dve kesice majoneza po pet, kobasice od soje, 27 rubalja kilogram, čaj. Danju je nosio sa sobom dve većnice hleba da bi zavarao glad. Flaša piva za devet rubalja bila je za njega praznik. Vladimir se osećao kao riba na suvom u svojoj gastarbajterskoj samoći.

AKO S DRUGOM KRENEŠ NA PUT

- Ovi stihovi iz filma „Tajna za ceo svet“ su mi se sve vreme vrteli po glavi. Sećaš se kako pesma ide dalje: „Bez drugova sam gotovo ništa, sa njima - sve“. Dečja filozofija, ali kako su mudre te reči. I tako, jednom sam sreo biznismena-romantičara Viktora Sotnjihova i postao sa njim dobar prijatelj. Zaposlio me je u svojoj firmi koja se bavila trgovinom na veliko kancelarijskim materijalom, pa sam počeo da ga razvozim po prodavnicama. Plata je bila stabilna - 3.000 rubalja (100 dolara), ali teško zaradna. Jednom me je zaustavio saobraćajac, bio je neki problem sa registracijom. Problem je rešilo 50 rubalja, ali sam po-

sle toga nedelju dana išao metroom. I opet je na red došlo - ekonomisanje. Firma mi je plaćala kartu, a ja sam karte skupljao, davao firmi, a sam sam išao peške. Posle nekog vremena, imao sam veliku sreću.

- Pozvali su Vas na snimanje? - Ne. Preko dana sam radio kao kurir, a uveće sam počeo da vodim programe (svećane večere, svadbe) u noćnim lokalima. Ako nešto umem, onda umem da napravim veselu atmosferu. A i imidž Denisa Korabljeva mi je dobro došao. Jer, na tim večerinkama uvek je bilo starijih ljudi koji su se sećali dečjih filmova. Da li sam pevao? I toga je bilo. Nekako sam naučio da sviram i gitaru, iako sam tvrd na ušima. Sada sam - kreativni producent. Imam mnogo projekata, planova. I ćerku Viku sam uključio u posao, ona mi je di-džej. Razborita devojka. Žena se zanima svojim poslovima. Živimo predивно.

- Sačekaj malo, a otkud ti u metrou sa torbom punom robe, u izlizanom džinsu?

- Znaš, za sve je kriv adrenalin. Neko skače s padobranom, a ja ponekad uzmem robu i distribuiram je. Kako bih ti to objasnio? Ja moram da glumim, onaj ko je u detinjstvu probao „glumačku drogu“ sa nje nikad ne može da se skine. A uloga raznosaa kancelarijskog materijala mi je baš legla.

